

Midfastosöndagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Joh. 6:24-36

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag, midfastosöndagen, skänker oss evangeliet om hur Jesus bispisar fem tusen män, i evangelieboken krönt med den utläggande rubriken *"Livets bröd"*. Bakom den underbara måltiden, de mångfaldigade fem kornbröden och de två fiskarna, skall vi se honom, som ger detta, skall vi i tron skåda honom, som i predikotexten säger. *"Jag är livets bröd. Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta."* När det lekamliga brödet skänker krafterna åter åt de hungrande, skall detta för oss förkunna, att synden och dess lön döden drivits tillbaka av Jesus, syndens och dödens besegrare i påskens under. Det är inte ett sätt att utifrån tvinga på dagens evangelium en djupare mening, att smussa in en andlig utläggning av ett kroppsligt, yttre händelseförlopp. Det är Jesu egen, allra ursprungligaste mening med det skedda, med bispisandet av de femtusen, och han säger bestraffande till de människor, som vägrar se bispisningsundrets sanna budskap: *"I söken mig icke därför att I haven sett tecken, utan därför att I fingen äta av bröden och bleven mätta. Verken icke för att få den mat som förgås, utan för att få den mat som har med sig evigt liv, den som Människosonen skall giva eder."*

Det, som strålar fram ur dagens evangelium är alltså just evangelium, att Jesus såsom *"Livets bröd"* gör oss andligt levande, frälsta från Guds dom, iklädda Människosonens rättfärdighet, vunnen på Golgata, uppenbarad i den tomma graven. Som närda av detta *"Livets bröd"*, som uppfyllda av syndaförlåtelsens härlighet, det fulla och hela barnskapet hos Gud, skall vi också fullt och

fast tro, att Jesus med stor frikostighet och ousäglig omsorg sörjer för våra kroppar, våra lekamliga behov. Som själens Frälsare är han också kroppens Frälsare. Liksom bispisningen av Ordets åhörare i dagens evangelium förkunnar, att Gud för Jesu skull skänker evigt liv åt syndare, så att vi i de framräckta styckena av mat skådar Guds hjärtelag, hans människokärlek, hans försonade helighet, gäller också tvärtom, att barnskapets nåd, tillhörigheten till Gud, skall lära oss att vänta och begära allt gott av Gud. Den, som till evigt liv mottager Kristi lekamen och blod under bröd och vin, måste därmed också tro, att Gud unnar oss allt gott, följer oss med kärlek i varje vår stund, dukar inte bara vårt altare utan också vårt middagsbord.

Jesu låter i dagens evangelium inte heller bara de synliga gåvorna som tecken peka på de osynliga utan också barnskapets härlighet peka på det dagliga brödets gåva, på vissheten, att fem bröd och två fiskar förslår för femtusen män, så att tolv korgar fylls av det som blir över. Det sägs ju uttryckligen med orden: *"han sade till Filippus: 'Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa få äta?' Men detta sade han för att sätta honom på prov, ty själv visste han vad han skulle göra."* På nytt möter vi en prövningsscen, lik den då Jesus i öknen prövades i sin hunger. Han förblev i den stunden öppen för Guds oinskränkta makt, för sitt sonskaps förankring i Guds godhet, för Guds omsorg, där människor ingen utväg ser. Filippus prövas av Jesus, som vill framlocka bekännelsen till Guds kraft, till Jesu undergörande makt, till barnskapets följd. Filippus faller i sin prövning. Hans svar blir ju: *"Bröd för två hundra silverpenningar vore icke nog för att var och en skulle få ett litet stycke"*. Några aritmetiska

kalkyler, avslutade med en hopplöshetens suck, är vad en utkorad apostel, en pånyttfödd kristen, en av evangelium omvärd människa i sin prövnings stund avger inför den lekamligt närvarande Frälsaren, Gud-med-oss, alltings Herre. Så ser synden ut. Så talar otron. Den förnekar inte uttryckligen Jesu offer men Jesu offers frukt, vårt barnaskap. Den förnekar inte bokstavligen de andliga gåvorna men de lekamliga gåvor, som kommer därav, och också detta är otro. Härom säger vi så:

I. otrons misströstan tar ifrån oss både andligt och lekamligt gott,

II. Jesus vill genom bespisningsundret stärka tron på Guds hjälp till kropp och själ,

III. endast i tron på Guds hjälp till kropp och själ kan vi förkunna Ordet.

I. Otrons misströstan tar ifrån oss både andligt och lekamligt gott.

Djävulen vill sänka oss ned i den förtvivlan, där vi inte längre räknar med Gud som vår Fader, så att själen fylls av otro, ja, hat mot Gud, och så att kroppen inte längre till sitt gagn kan njuta av något gott i rädslan att varje stund, varje tugga, varje andetag är det sista. Med sådant frestar verkligen Satan de kristna, och Mamon är en hård herre, som rider sina dyrkare med korta tyglar. Näringsomsorgerna, ängslan för det dagliga brödet, viljan att själv vara sin Gud, sin försörjare, sin lyckas smed – allt detta är entydigt beskrivet av aposteln med orden: *"de råka in i frestelser och snaror och hemsfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång"*. (1 Tim. 6:9) Det är den påminnelse som skall ges av Andreas' dystra: *"Vad förslår det?"*

II. Jesus vill genom bespisningsundret stärka tron på Guds hjälp till kropp och själ.

I den värld, där vi hotas av *"fördärv och undergång"*, vill dagens evangelium vara ett kraftigt motgift, en hälsosam medicin, att ofta intagas. Där står i evangeliets mitt Jesus, som utlägger sig som *"livets bröd. Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra."* Vi behöver inte dö den död, som är syndens lön, inte frukta för Guds dom över vårt syndiga hjärta, inte heller gå förlustiga Guds hjälp och bistånd. Liksom Jesus i dagens evangelium genom sin kraftiga, verkande bordsbön förökar skapelsens gåvor, låter födan förmeras, böjer han i denna stund hela skapelsen under oss, låter säden växa, brödet jäsa, vinet trampas, frukten mogna, skafferiet fyllas, bordet dukas. Detta skall tron höra, mottaga och bruka. Vi står inför en värld, som är Guds, som i varje minsta del är honom underställd, som genomträngs av Guds ständigt verkande kraft, oss till godo.

III. Endast i tron på Guds hjälp till kropp och själ kan vi förkunna Ordet.

Dagens evangelium skildrar en predikosituation, där bespisningen av de femtusen egentligen endast är ett avslutande tillägg. S:t Markus skriver om de femtusens viktigaste upplevelse: *"han begynte undervisa dem i många stycken"*. (Mark. 6:34) Ett sådant undervisande är i längden omöjligt, om inte de, som talar, vilar i den oryggliga tron, att Gud är med dem, att han har behag till dem, och att han skall skänka både förkunnare och åhörare det dagliga brödet. Bara som upptagna i enheten med Gud, i barnskapet hos Gud har vi kraft att predika, kraft att uppbära predikoämbetet, kraft att föra Ordet till andra, *"så att världen kan förstå, att du har sänt mig"*. (Joh. 17:23) Utan denna tro måste Ordet tystna. Med denna tro skall Ordet ljuda.

Amen.